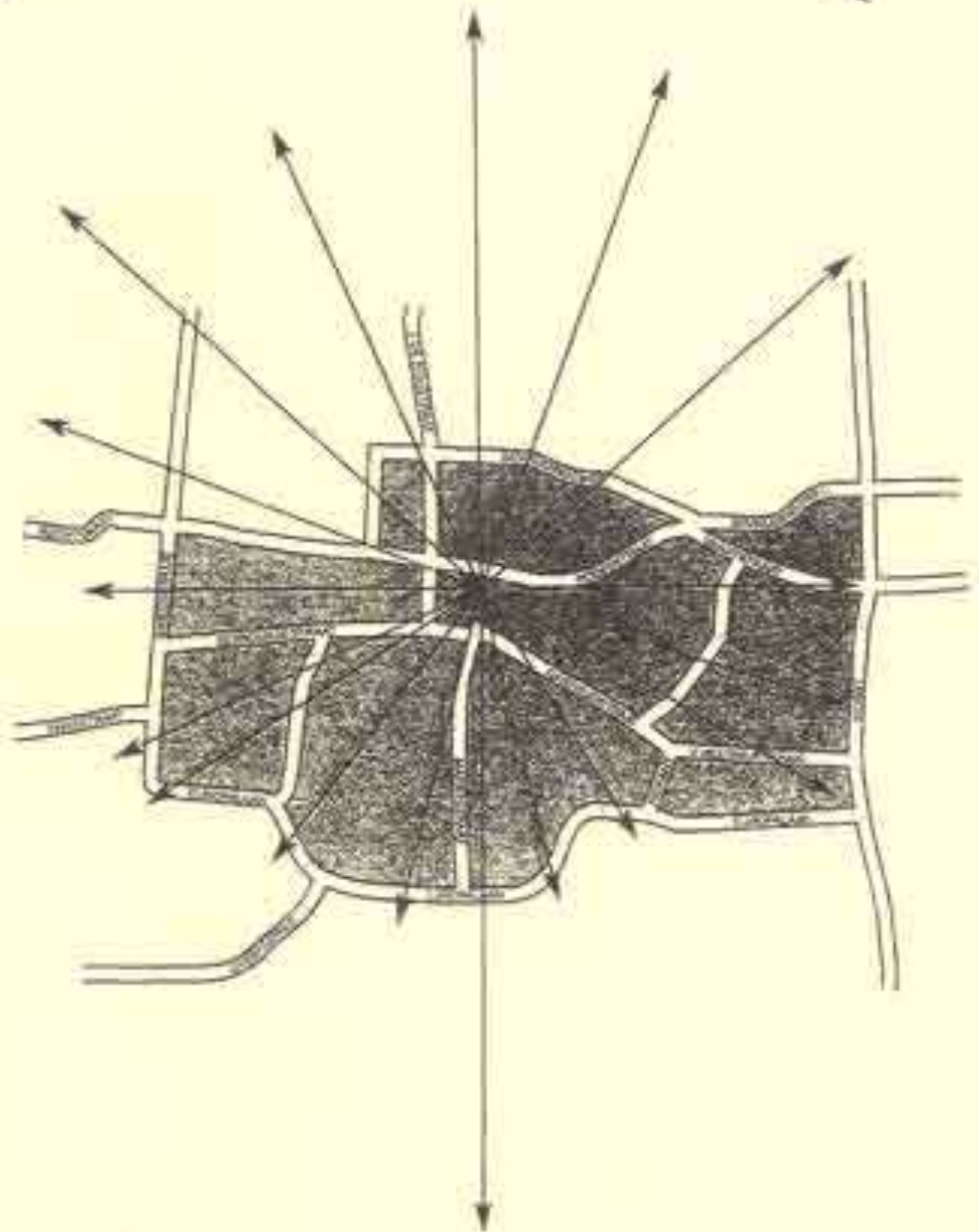

Alle kanten op

Parochie H. Willibrord

Pasen 2015

Opnieuw op weg; in het licht van Pasen, onze hoop bevestigd, ons leven opgericht naar het Licht dat Jezus Christus zelf is.

Een vrouw leidde een groep jongeren rond in de Onze Lieve Vrouwekerk in Brugge waar de beroemde Piéta van Michelangelo staat en vertelt over Maria, die de dode Jezus op haar schoot draagt. De jongeren zijn stil en onder de indruk, toen keek een van hen de vrouw aan en vroeg haar: 'Wie troost eigenlijk de moeder? De gestorvene wordt gedragen; wordt begraven; gaat over naar een nieuw Leven; Jezus zal verrijzen; maar wie troost eigenlijk de achterblijvende moeder?' Een heel goede en terechte vraag.

Weer zoveel mensen omgekomen bij een orkaan, een jonge man of een gezin bij een auto ongeluk, mensen bij aanslagen of door grote relationele problemen het leven gelaten of gevangen gezet door verkeerde daden of onschuldig. Zo lezen we maar al te vaak in de krant. Tja, wie troost die moeders? Hoe wordt het voor hen Pasen? In het Paasverhaal benoemt Jezus aan het kruis Johannes tot trooster, tot "mantelzorger" van zijn moeder Maria. We lezen nergens *hoe* hij dat deed, of hij dat wel *kon* ... troosten. De ander nabij blijven tot het licht in jou weer doorbreekt, het licht van een nieuw Leven, het licht van Pasen.

De Opstanding van Jezus is een gelovig feit

Als wij ondanks de rede durven geloven in wat niet te beredeneren of wetenschappelijk te weerleggen is, als wij bron zijn in plaats van vergiet, als wij koren zijn in plaats van kaf... als wij bijeenbrengen in plaats van verdelen, vergeven in plaats van verharden, durven kiezen voor geloof i.p.v. het wel geloven, als wij zaad zijn in plaats van silo's te zijn, als wij leven geven in plaats van leven onttrekken, sámen denken in plaats van alleen, het lijden niet uitbannen maar gelovig integreren, onze broeder of zuster dragen en verder dragen, als wij zuinig zijn in plaats van spilziek met onze bronnen, als wij, in plaats van cynisch royaal zijn met onze hoop, vrijgevig zijn met onze liefde en trouw aan wat wij geloven dan zal 't gaan stromen, dan zal er Opstanding zijn. Een Christen zoekt niet het kruis, maar zoekt het te dragen. Zonder kruis ís er geen Pasen. Jezus is daarin het ultieme voorbeeld, geduldig, vol geloof, vol overgave aan Gods wil. Pasen geeft daarom antwoord op de zin van het leven, op het lijden van de mens, op de wetenschap dat ons aardse leven eindig is, maar er toekomst is bij God. Zozeer immers heeft God de wereld liefgehad dat Hij zijn eniggeboren Zoon heeft gegeven, opdat al wie in Hem gelooft niet verloren zal gaan maar eeuwig leven zal hebben." (Johannes 3,14-18)

Alleen daarom al is het zo de moeite waard ons leven af te stemmen op Jezus zelf die ook anno 2015 zegt: Ik ben de verrijzenis en het leven; wie in Mij gelooft zal leven ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft zal in eeuwigheid niet sterven "(Joh. 11 :25). Dat is de vreugde die Pasen brengt.

Zalig Pasen

Pastoor Luijckx

Kerkleider in de branding

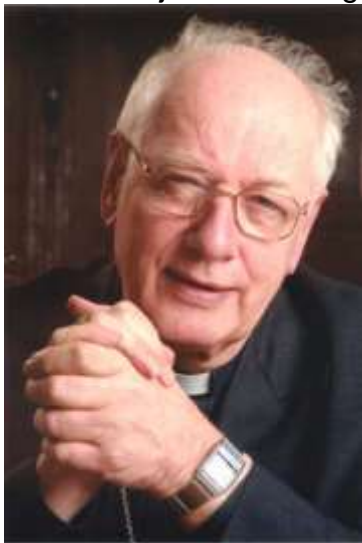
Een ook dankzij Kardinaal Simonis gezellig-leesbare kerkgeschiedenis (1950 -2014)

De pas uitgekomen biografie van Ton Crijnen over kardinaal Simonis telt 41 hoofdstukken van gemiddeld meer dan tien bladzijden .

Heel veel tijdgenoten konden nog geraadpleegd worden. Voor zeventigplussers zoals ik, is er natuurlijk veel dat bekend is, maar ook zijn er altijd wel weer nieuwe details rond gebeurtenissen en personen die je treffen. Om een enkel voorbeeld van dat laatste te noemen: toen de eminente kardinaal Alfrink al na vier dagen een bevestigend antwoord kreeg op zijn aanvraag om ontslag door het Vaticaan, was hij wekenlang ziek en kon hij niet werken. Hij had op enige fijngevoeligheid gerekend. Later zou hij heel blij zijn met de geste van paus Johannes Paulus II om hem even apart op te zoeken in 1985.

Zelf heb ik Simonis ooit vrij intensief van nabij leren kennen toen ik een jaar studeerde in Rome. Hij was dat jaar vaak in Rome, ook voor de bijzondere synode over het Vaticaanse Concilie, twintig jaar eerder. Hij had iets van een gezellige vriendelijkheid om zich heen. Maar ook was hij vasthoudend conservatief en pausgetrouw. Daardoor vervreemdden velen van zijn oud-studiegenoten.

Juist ten tijde van het grote Concilie studeerde hij in Rome en kon hij als oudste student in het Nederlands College blijven wonen, toen de meeste kamers door bisschoppen en hun mensen moesten worden gebruikt. 'Een *beslissende ommekeer*', is de ondertitel van het betreffende hoofdstuk. Simonis kon zich goed vinden in de besluiten van het Concilie maar begon al bezorgd te worden. Om aangesteld te worden als docent aan het grootseminarie had hij al teveel de reputatie gekregen van 'conservatief'. Maar juist daardoor was hij een van degenen die door de bisschoppen speciaal uitgenodigd werden om mee te doen aan het zo berucht geworden Pastoraal Concilie van 1968-1970 in Noordwijkerhout. Dat was het podium waar hij als jonge kapelaan opviel als een conservatief tegenwicht tegenover de bisschoppen die te meegaand waren met de progressieve meerderheid.

Toen er een nieuwe bisschop zou moeten komen in Rotterdam werd een democratisch proces gestart. Simonis: 'dat kon niet. Het is uiteindelijk de paus die beslist wie er bisschop wordt.' Een van de vragen van het vrij ingewikkelde enquêteformulier luidde: 'Vindt u het belangrijk dat de nieuwe bisschop een diepgelovig man is?' (jammer genoeg is het antwoord van de kerkbezoekers die het formulier -eerste mis 's-ochtends om acht uur!- ingevuld hebben niet bekend)

Rome koos voor Simonis en toen was katholiek Nederland in rep en roer, althans vele spraakmakende kringen, want uiteindelijk bleek een meerderheid van het 'gewone' volk hem best te kunnen aanvaarden. Het pleit voor de menselijke kwaliteiten van de nieuwe bisschop dat hij zich bij alle eenzaamheid toch staande hield, maar moeilijk was het wel. Om te kunnen starten met de vicarissen Braun en van de Ende moest vele uren worden vergaderd. Misschien is hij onder alle bisschoppen wel recordvergaderaar geworden. Maar beslist niet omdat hij dat het

leukste vond. Hij was veel meer de mens die gemakkelijk met velen contact legde en onderhield. Ik herinner me dat hij me eens vertelde, dat hij gewoon was ruim zeshonderd kerstkaarten te schrijven!!

Nieuw was voor mij, tenminste helemaal vergeten, dat vier jaar later al Simonis de zeer serieuze kandidaat was voor Rome om Alfrink op te volgen als aartsbisschop van Utrecht. Hijzelf vond dat geen goed idee omdat hij pas vier jaar bisschop was, te jong, te weinig ervaring had en omdat het beter zou zijn om iemand van buiten Nederland te verkiezen. Hij liet daarbij de naam van kardinaal Willebrands vallen. Dat bleek een vruchtbare suggestie want die werd het ook, zij het met de voorwaarde dat hij hoofd van het Secretariaat voor de Eenheid zou blijven. Die dubbelfunctie zou op den duur te zwaar worden en zo kon in 1983 Simonis toch op de Utrechtse zetel plaatsnemen!

Inmiddels was iets van de eenzaamheid verzacht doordat in 1972 Jo Gijsen in Roermond bisschop was geworden, ook weer na heel veel geharrewar en tumult. Deze had kort tevoren over de bisschoppen geschreven: *hun beleid is er een van sussen en sparen, dat echter steeds meer het karakter krijgt van een zich laten meeslepen door doelbewuste en handig manoeuvrerende afbrekers van de kerk als zodanig. Men vraagt zich wel eens verbijsterd af, of deze voorgangers en leiders niet in feite slaven zijn van een aantal doordrijvers dat voor geen enkel wezenlijk geloofspunt meer respect toont als het hun niet past in hun streven naar een totale secularisering van denken en leven, waarin niet alleen voor een kerk, maar ook voor God geen plaats is.*

Gijsen had een meer hoekig karakter maar qua ideeën konden ze het goed met elkaar vinden. Echte vrienden waren ze niet, daarvoor had Simonis ook teveel een constructieve houding naar eenieder toe.

De polarisatie was meer en meer begonnen en zou uiteindelijk zelfs leiden tot de bijzondere Synode in Rome, waar de topmedewerkers van de paus bijna drie volle weken ten dienste stonden van het Nederlandse episcopaat om de weg naar elkander terug te vinden. Een enorme krachttoer die tot bijna niets leidde.

Het is een van de vele hoogtepunten uit dit boek waarin zeer vaak meerdere meningen ten aanzien van het zelfde opgetekend zijn. Daardoor is het een veel levendiger en ook meer leesbaar boek dan het ook omvangrijke 'Gebroken Wit', de autobiografie van mgr. Bluijssen.

past. J.Groos

Berichten

Zondag 29 maart Palmzondag

In dit weekend is er op zaterdag 19.00 uur in de kerk St. Jans Onthoofding te Loon op Zand en zondag 11.00 uur in de kerk St. Jan te Kaatsheuvel een gezinsviering met als thema: Palmzondag.

De aanstaande eerste communicanten hebben Palmpaasstokken versierd. Deze worden meegebracht naar de kerk en door pastoor Luijckx samen met de palmtakjes gewijd.

De kinderen kunnen tijdens deze viering actief me doen door het lezen van een tekst. Uitspreken van de palmtakjes of kaarsjes vasthouden. Na afloop van de viering bieden de kinderen de versierde stokken aan, aan mensen van de zorginstellingen.

Paus Franciscus is van plan op Witte Donderdag (2 april) een gevangenis in het Romeinse stadsdistrict Rebibbia te bezoeken. Dat heeft de prefectuur van het Pauselijk Huis vandaag laten weten.

's Avonds gaat de paus in een naburige kerk de Mis van het Laatste Avondmaal celebreren. Tijdens deze plechtigheid zal hij van enkele gedetineerde mannen en vrouwen de voeten wassen ten teken van de navolging van Jezus' dienstbaarheid.

Vorig jaar vierde paus Franciscus de instelling van de eucharistie en het priesterschap met ouderen en gehandicapten in een revalidatiecentrum in Rome. In 2013, toen hij voor het eerst als paus voorging in de paasplechtigheden, waste hij de voeten van jonge delinquenten. Uit conservatieve hoek klonk daarop kritiek, omdat sommige van deze gevangenen vrouw en moslim waren, wat indruist tegen de liturgische regels.

'Zaligverklaring Óscar Romero op 23 mei

'De zaligverklaring van aartsbisschop Óscar Romero vindt plaats op 23 mei in San Salvador, de hoofdstad van El Salvador. Dat meldt *Avvenire*. De bron van deze krant van de Italiaanse bisschoppenconferentie is monseigneur Vincenzo Paglia, de postulator van Romero's zaligverklaringsproces.

Het Vaticaan heeft officieel nog niet bekendgemaakt dat Romero wordt zalig verklaard, wel dat paus Franciscus begin februari het martelaarschap van de in 1980 vermoorde aartsbisschop van San Salvador erkende.

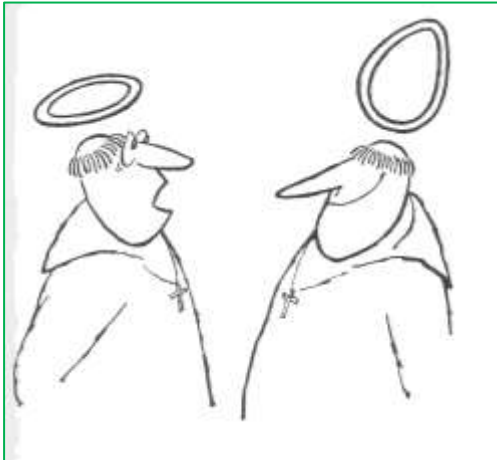
Avvenire noemt het significant dat Paglia de datum bekendmaakte aan de vooravond van de herdenking van de moord op de Salvadoraanse jezuïet Rutilio Grande op 12 maart 1977.

Pater Grande, een dierbare vriend van Romero, was een aanhanger van de bevrijdingstheologie. Hij richtte christelijke

basisgemeenschappen op en kwam op voor de rechten van arme boeren. Zijn dood schudde de aartsbisschop wakker. Vanaf die tijd kwam hij publiekelijk in verzet tegen het onrecht dat de armen in zijn land werd aangedaan.

Romero wordt in zijn eigen land en daarbuiten als een heilige vereerd. Zijn zaligverklaringsproces heeft veel vertraging opgelopen. Het Vaticaan werd overspoeld met 'getuigenissen' van lieden die betwistten dat de aartsbisschop was vermoord 'uit haat voor het geloof', een vereiste voor de officiële status van

martelaar. Zijn tegenstanders houden tot op de dag van vandaag vol dat Romero linkse politiek bedreef en dat hij daarom door rechtse doodseskaders werd geliquideerd.

Paasgroet

Hoe heerlijk is dit morgenuur
als bloemen licht! 't Is Pasen!
Vier blij dit feest, mijn beste buur,
ik wens U zalig Pasen!

Dit wens ik allen, voor en na,
maar aan mijnheer Pastoor het eerst,
En dan aan Vrouw Justitia,
die in dit dorp rechtvaardig heerst.

De koster wens ik 't vlak daarna,
hoe dankbaar ben ik hem!
Hij zingt zo mooi Halleluja.
Op 't koor met hoge stem!

Hoe heerlijk is dit morgenuur
nu Christus is verrezen,
de lucht is als de bloemen puur,
vier vrolijk feest, mijn beste buur,
en laat ons dankbaar wezen,
want Christus is verrezen!

Overweging bij de tiende statie: 'Jezus wordt van zijn kleren beroofd'

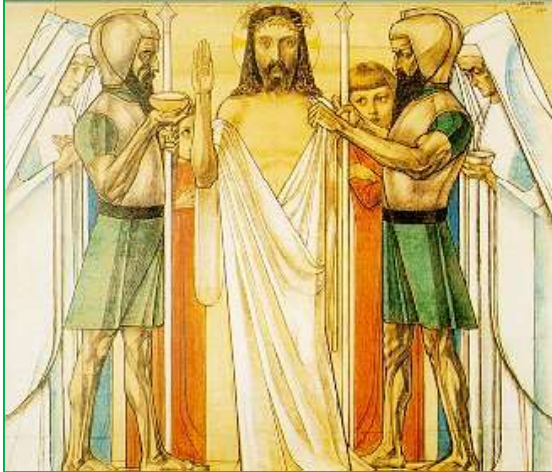
Eindelijk is de lange weg voltooid. U hebt hem helemaal gelopen, van het paleis van Pontius Pilatus tot op de Calvarieberg, waar ze U zullen kruisigen. Onderweg bent U geslagen, bespot, uitgejouwd door de toegestroomde menigte. Soms werd het te veel: tot drie keer toe bet U gestruikeld, gevallen. Maar gelukkig waren er ook - af en toe - enkelen die U tot troost mochten zijn: uw eigen moeder Maria, Veronica en Simon van Cyrene, ook al werd deze laatste daartoe gedwongen. Maar toch....

Weerloos en kwetsbaar

Die lange weg door de straten van Jeruzalem is nu voltooid, maar de beker van het lijden moet U nog verder drinken. De volgende stap is dat de soldaten U van uw kleren ontdoen. Zo zou je het zakelijk kunnen omschrijven, maar het voelt heel anders: U wordt van uw kleren beroofd! Het laatste wat U nog had en dat nog enige bescherming bood, waren uw kleren. Ook die worden U ontnomen. De soldaten

verdelen de buit onder elkaar en om Uw onderkleed wordt gedobbeld, omdat dat uit één stuk geweven is (Joh. 19,23-24).

Daar staat U dan, Jezus, weerloos en kwetsbaar. De striemen van de geseling staan in Uw huid. Het hoofd vol bloed door de doornenkroon. U staat daar alleen, overgeleverd aan Uzelf. Hoe houdt een mens zo iets vol? Toen U stierf, gaf U Uw leven terug aan de Vader: "Vader, in uw handen beveel ik mijn geest" (Lc. 23,46). Die band met de Vader moet een geweldige steun zijn geweest, hoewel U daar ook mee geworsteld heeft: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?" (Mt. 27,46), zo bad U in doodsnoed.

Waarom moest U zo lijden?

Meestal, als het lijden ons treft - en geen mens ontkomt daaraan - vragen we: "Waarom moet mij dit overkomen? Waarom juist nu? Waar heb ik dit aan verdiend?" Wij vinden het onrechtvaardig als iemand onschuldig lijdt. Hoeveel te meer is het onrechtvaardig dat Gij al dit lijden moet ondergaan. U bent immers volstrekt onschuldig, zo onschuldig als een

lam. Wij daarentegen zijn allen zondaars. Als er iemand was die het niet verdiende, was U het wel. Uw leven was een en al goedheid: U genas zieken en wie uitgestoten was (melaatsen), gaf U weer een plaats in de samenleving. U gaf aan die overspelige vrouw opnieuw een kans: "Ook ik veroordeel u niet; ga heen en zondig van nu af niet meer" (Joh. 8,11). U had een broertje dood aan schone schijn, U kwam op voor armen, weduwe en wees en zag in de vreemdeling op de eerste plaats een medemens. En toch moest U hangen, waarom?

Ook de eerste christenen hebben geworsteld met die vraag. Voor de Jood was een gehangene immers een door God vervloekte (Deut. 21,23), maar dat kon U toch onmogelijk zijn? Heel Uw leven had U in dienst gesteld van God en van de mens. Heel Uw leven en dus ook Uw lijden en dood. Tot die conclusie moet Paulus gekomen zijn, toen hij schreef "dat Christus gestorven is voor onze zonden, volgens de Schriften" (1Kor. 15,3) en dat "onze Heer Jezus Christus voor ons gestorven is, opdat wij (...) samen met Hem zouden leven" (1Tes. 5,10).

Uw dood was niet zinloos, door wat erop volgde: de verrijzenis (Pasen). Wie de dood ziet als een definitief einde, voor hem is de dood een absurditeit. En eigenlijk niet alleen de dood, maar ook het leven zelf. Maar door Uw dood en verrijzenis is de zinloosheid van de dood overwonnen en is de dood de doorgang naar een nieuw leven, samen met U. Daarom dat christenen het kruis als het meest kenmerkende symbool van hun geloof zijn gaan zien. Het kruis is voor hen geen teken van ondergang, maar van doorgang. Het krijgt zelfs iets triomfantelijks, het is een overwinningsteken op de dood. Daarom bidden we bij elke statie van de kruisweg: "Wij aanbidden U, Christus, en loven U, omdat U door Uw heilig kruis de wereld verlost hebt."

Een vraag aan ons

Deze tiende statie geeft nog meer te denken. Ze laat zien hoe wij, mensen, met

elkaar kunnen omgaan. De soldaten hebben U van uw kleren beroofd. Dat zal niet zachtzinnig zijn gebeurd en waarschijnlijk zonder enig respect, zonder enig mededogen. Mensen kunnen hard zijn voor elkaar. Wij ook. Als we kunnen plukken van een ander, zullen we het niet laten. Het komt voor in het groot en in het klein. Vaak wijzen we naar de grote jongens, en terecht! Maar durven we ook eerlijk te zijn waar het onszelf betreft? Hebben we respect voor wat van een ander is of van de gemeenschap? Of denken we te gemakkelijk: "Wie ziet dat nou?" of: "Dat valt toch niemand op, als we iets wegnemen." Bovendien: hebben we oog voor mensen die alles verloren hebben? Voor mensen die, zoals U, niets meer hebben. Voor mensen waar niemand iets om geeft, voor de meest kwetsbaren in onze samenleving? U hebt hun lot gedeeld, daar staande onder het kruis, beroofd van het laatste wat U nog had.

Het doet mij denken aan wat U ooit tot Uw leerlingen zei, toen U het had over het laatste oordeel: "Ik was een vreemdeling, en u hebt Mij niet opgenomen, naakt en hebt Mij niet gekleed. Dan zullen zij zeggen: Heer, wanneer hebben wij U als vreemdeling gezien of naakt? Daarop zal Hij hun antwoorden: Voorwaar, Ik zeg u: Al wat u niet voor een van deze geringsten hebt gedaan, hebt u ook voor Mij niet gedaan" (Mt. 25,43-45). De les voor mij is: zie ik Uw gelaat in het gelaat van de meest kwetsbare mensen? Kan ik anderen zien als mijn broeder en zuster, als schepsel Gods? Of kijk ik weg en denk ik: "Wat gaat mij dat aan?"

Volgen en vervolgd worden

U staat daar weerloos onder het kruis, vijandige blikken op u gericht. Hoe veel van mijn geloofsgenoten moeten hetzelfde ondergaan? Omdat hun enige 'misdad' is, dat ze in U geloven. Duizenden christenen zitten gevangen, worden gemarteld en vervolgd, het leven wordt hen zuur gemaakt, omdat ze U zijn gevolgd. Omdat ze door U zijn geraakt en overeenkomstig Uw Evangelie willen leven. Zien wij hun nood? Zou ik net zo standvastig en volhardend in het geloof kunnen zijn als zij, als mij hetzelfde zou overkomen? Zou overkomen? Het overkomt ons nu al! Als gelovige christenen worden we nu al vaak als minder waardig bejegend, niet voor vol aangezien, als mensen uit een voorbije tijd. Durf ik in alle openheid te bekennen: "Ik geloof in Christus; Hem wil ik volgen." Of zeggen wij met Petrus, een paar uur nadat Jezus was gevangen genomen: "Ik ken Hem niet. Ik weet niet waar je het over hebt"?

Theo Schepens,
voormalig pastoraal werker

Ik weet iets goeds

Zou niet de wereld beter zijn,
als iedereen die ik ontmoet
zou zeggen:
"Ik weet iets goeds van jou!"

Zou het niet fantastisch heerlijk zijn
als elke handdruk zeggen zou:
-van harte en oprecht gemeend-

“Zeg kind, ik weet iets goeds van jou!”

Zou niet het leven blijer zijn
als men het goede steeds prijzen zou;
want werkelijk, bij al 't kwaad
is zoveel goeds in mij en jou.

Zou 't niet een fijne houding zijn
als iedereen denken zou:
“Jij weet een beetje goeds van mij,
“en ik , ik weet iets goeds van jou.”

Het transport naar Letland.....

Dinsdag 3 maart 2015 was het weer zover. De container kwam voorgereeden op de afgesproken tijd om half 9. De klus kon dus beginnen!

18 mannen waren uitgenodigd om samen de ongeveer 1.500 dozen van boven naar beneden te sjouwen om er dan de container te mee te laden.

Het weer was minder goed dit jaar, zodat er extra werk was om steeds maar plastic aan en af te sjouwen. Het was voor de mannen een zware, natte en koude klus dit jaar. Maar ze waren stoer en werkten toch met een blij gezicht stevig door. Petje af!

Tonny Smits had gezorgd voor heerlijke broodjes en beleg. Die werden door de dames van de kledingsorteergroep klaar gemaakt voor de hongerige magen. Samen met een lekker bakske koffie of thee ging er dat na enkele uren sjouwen en kou lijden bij iedereen wel in. Het was dan ook lekker druk in de koffiekamer van de pastorie.

Pastoor Luijckx kwam ook nog even kijken. Hij kon dit jaar niet echt meehelpen omdat er die morgen ook een uitvaart was, die de pastoor voorging.

Het was voor ons een fijn gevoel juist in de vastentijd deze klus met zijn allen te mogen klaren. Voor hen die met minder bedeed zijn dan wij, zal het een extra steuntje in de rug zijn.

Zoals de zusters van Bethanië ons meldden was de kleding heel welkom en erg hard nodig. Zonder de door jullie allen aangeleverde kleding en beddengoed, gordijnen, schoenen, enz. zou het onmogelijk zijn in de behoefte van de mensen daar te voorzien. En wij sorteren het elke week met veel zorg en liefde.

Zo u merkt beste medeparochianen is uw bijdrage in deze nog altijd hard nodig en welkom.

Zoals ook de zusters in hun brief laatst meldden:

Hartelijk dank voor uw grote trouw

Ook namens ons heel hartelijk dank voor het aanleveren van kleding!

Voor het inleveren van kleding bent u op dinsdagmorgen en vrijdagmorgen van 9.00 uur tot 11.00 uur van harte welkom bij onze sorteergroep. U kunt bij ons terecht tussen de kerk en de pastorie via de tweede deur aan de linkerkant.

Schikt deze tijd u niet dan kunt u de schoongewassen kleding ook deponeren in de ruimte achter bloemisterij Ambianze aan de linkerkant.

In dat geval kunt u de kleding door een luik naar binnen schuiven. Vervolgens wordt de kleding daar door ons opgehaald om te sorteren en in te pakken.

We hopen de komende tijd weer op u te mogen rekenen!

Tot slot een hartelijke groet en alle goeds toegewenst!

Namens de hele kledingsorteergroep Letland: Nelly Klijn de Jong

Oproep vrijwilligers

De kledinggroep is op zoek naar vrijwilligers om mee te helpen de aangeboden kleding te sorteren. Dat vindt iedere dinsdagmorgen en vrijdagmorgen van 9.00 tot 11.00 uur plaats op de pastorie. U kunt zich aanmelden bij Tonny Smits, tel 276109.

Openstelling Sint Jan Kaatsheuvel.

Evenals vorig jaar willen we ook nu in juli en augustus onze monumentale Sint Janskerk weer openstellen. Dit kan natuurlijk alleen met medewerking van veel vrijwilligers. U kunt zich daarvoor opgeven bij Mari v.d. Velden, Jan Roestenberg of via een briefje op het parochieel centrum te Kaatsheuvel.

Mari v.d. Velden, Jan Roestenberg.

Eerst zien.....

Eerst zien en dan geloven, zeg je

En ook dat het niet bestaát, dat het niet echt gebeurd kan zijn, een ongeloofwaardig verhaal. Je heft je handen in afweer. Het mag niet dichterbij komen. Deze oproep is aan jou niet besteed, dat moge duidelijk zijn. Je moet het eerst zien!

Maar je gelooft wel dat je e-mail aankomt en dat je sms'je binnen een luttel aantal seconden aan de andere kant van de wereld zijn. Dat zie je toch ook niet? Je kunt er trouwens ook niet omheen dat het je soms overkomt dat jij aan iemand denkt en dat die persoon een ogenblik later belt. Of dat jou een gedachte te binnen schiet en iemand begint tien tellen later over hetzelfde. Dat is ook niet verklaarbaar.

Je kunt niet blijven volhouden dat wat je niet ziet of niet volgen kunt, niet kan. Er is niets mis mee te bekennen dat er dingen zijn die jij niet kunt bevatten. Je hoeft het niet te begrijpen, want begrijpen maakt geloven overbodig. Je mag gerust zeggen: 'Ik kan er met mijn verstand niet bij!' Dat zou een goed begin zijn.

Een Nieuw Paasverhaal.....

In een hoekje van een winkelpui zat de oude muzikant. Zijn bouzouki stond slordig tegen de muur. Hij was niet van hier, de muzikant dat zag je aan zijn weemoedige ogen.

De venijnige aprilwind waaide door de straten. Hij was opgehouden met spelen. Hij had het koud, ook van binnen. Uit de verte naderde een moeder met haar kind. De ballon in haar hand waaide alle kanten op. Het meisje kon hem maar net houden. Toen ze langs hem liepen, bleef het meisje staan en keek hem onderzoekend aan. Hij glimlachte. In een opwelling zei ze: 'jij bent lief, ze zijn het alleen vergeten tegen je te zeggen', en gaf hem haar ballon. Verbluft pakte hij de ballon aan en voor hij wat had kunnen zeggen, huppelde ze vrolijk naar haar moeder. 'Nou ben je je ballon kwijt', hoorde hij haar moeder zeggen. 'Nee hoor', zei ze, 'ik heb hem aan iemand doorgegeven.'

Het begon zachtjes te regenen en het werd al een beetje donker. Sloom pakte hij zijn instrument in. Wat zou hij gaan doen? Het was te vroeg voor de nachtopvang Met zijn instrument op ballon in de hand op weg naar... dat Verderop bij de laat open was, broodje. De etalage met de al aan het goed verkocht, midden van de een grote paashaas, die was. Wat een dacht hij, geen verkocht was. De bakker ving zijn blik, greep de haas en drukte die in zijn handen. 'Zalig Pasen', zei hij. Verbouwereerd stond hij met de haas én de ballon, in zijn handen.

zijn rug en de slenterde hij weg, wist hij niet. bakkerij die nog kocht hij een bakker was de paasversieringen leeghalen. Hij had alleen in het etalage stond nog chocolade overgebleven enorme haas, wonder dat hij niet

'Dank u wel', stamelde hij. Zo stapte hij de regen weer in. Straat na straat liep hij af, doelloos. Af en toe keek een passant bevreemd naar de haas. Bij een grote etalageruit bekeek hij zichzelf. Daar stond hij, Nikos de muzikant, met een paashaas in de linker- en een ballon in de rechterhand. Hij was zo bepaald geen reclame voor de geslaagde zakenman, maar toch moest hij een beetje lachen om zichzelf. Twee mensen hadden hem gezien, het meisje en de bakker het deed hem goed. Zachtjes neuriënd ging hij verder.

De kerkklokken van de grote kerk begonnen te luiden. Mensen, op hun paasbest gekleed, kwamen naar buiten, het kerkplein op. Het was Pasen. Aangestoken door het feestelijk geluid van de klokken ging hij tegenover de kerk in het portiek staan en haalde zijn instrument te voorschijn. Hij zong een Grieks paaslied. Het klonk heel mooi met de bouzouki als begeleiding. Een groepje mensen passeerde hem en spontaan zei hij in het Grieks: 'Christos Anesti!' Bijna direct klonk het antwoord van een oude dame die hem stralend aankeek: 'Alithos Anesti!' De kleine jongen aan haar hand vroeg: 'Wat zeggen jullie tegen elkaar, oma?' 'Christus is opgestaan! Hij is

waarlijk opgestaan', vertaalde zijn oma. 'Dat zeggen alle Grieken tegen elkaar met Pasen. 'Nu zei Nikos tegen het jongetje: 'Christos Anesti'. En het jongetje antwoordde trots: 'Alithos Anesti.'

Direct liep hij naar de pastoor en zei tegen hem: 'Weet u het al? 'Christos Anesti!'

En hij zei de pastoor voor wat hij moest antwoorden.

Inmiddels waren er mensen om Nikos heen stil blijven staan en ze vroegen hem nog eens zijn Griekse paaslied zijn hymne te zingen. Nikos zong het zo goed als hij kon en met elke ademteug stroomde er kracht in zijn lijf. Hij zong en hij zong zich het leven tegemoet, omdat het Pasen was. Iedereen luisterde vol aandacht. Toen het lied uit was, riep het jongetje: 'Christos Anesti.' En alle omstanders antwoordden: 'Alithos Anesti,' terwijl ze Nikos een voor een de hand kwamen schudden. Langzaam vertrok iedereen naar huis. Het jongetje zwaaide nog naar hem.

Met een glimlach op zijn gezicht ging Nikos naar de nachtopvang: hij was gezien, hij had iets ontvangen, hij had zijn lied gegeven, hij was ook een beetje opgestaan. Christus was in hem opgestaan; het was waarlijk Pasen. En de paashaas zou hij daar met alle mensen opeten.

Felicia Dekkers

Gedoopt

Wij feliciteren de ouders met de geboorte en doop van:

1 maart: Fleur van Heesch, dochter van Roland van Heesch en Milou Bevers

8 maart: Daan van den Hout, zoon van John en Linda van den Hout – v.Wezel

Overledenen

26 januari	:	Jo Broeders	90 jaar
30 januari	:	Jana Donders – van Es	86 jaar
1 februari	:	Dora van der Linden – Biekens	79 jaar
11 februari	:	Els Hoevenaars – Markus	76 jaar
21 februari	:	Doortje Horsten – Laros	79 jaar
26 februari	:	Trees van Heijst – Boelen	85 jaar
8 maart	:	Sjaan Kuijpers – Zijlmans	76 jaar
9 maart	:	Sjaan van Spaandonk – Kimenai	90 jaar

